

Divadlo navštěvoval od nula věku ze zcela zjištěných důvodů. Jeho maminka, herečka Gabriela Vránová, právě zkoušela Fausta a Markétku ve svém domovském Divadle na Vinohradech, když se tehdy docela malý Ondřej pravidelně domáhal a domohl přestávek ve zkouškách za účelem kojení.

SÁM SOBĚ

dostihovým koněm

„Klasické klukovské období, ve kterém bych chtěl být třeba popelářem nebo námořníkem, jsem vlastně nikdy neměl,“ přiznal mi ONDŘEJ KEPKA na rovinu. Ondřej, celonárodně proslulý jako chlapec Honzík ze seriálového pohádkového příběhu Arabela, je dnes, ve svých dvaceti letech, mužem nejméně dvou profesí. „Jsem Váha, myslím, že je tohle znamení pro mě typické i pokud jde o životní nebo profesní rozhodování.“ Ondřej dokončil studia DAMU a hned na ně navázal studiem režie na FAMU. Chápe filmářinu jako nadstavbu ke svému divadelnímu vzdělání, obě profese ctí a obě ho lákají.

Kdy jste se poprvé potkal s kamerami?

Když mi bylo šest let, vybral si mě režisér Bělka na doporčení Jaroslava Satoranského a Zdeňka Řehoře do televizní inscenace Tetinka. Ještě dnes se dívám, jaký jsem byl tehdy klid'as! Už tenkrát mě ale fascinovaly kamery. Chtěl jsem tomu přijít na kloub, jak to všechno dohromady funguje. Tohle první televizní natáčení jsem bral jako samozřejmost. Neměl jsem strach, zábrany, prostě se mi to líbilo a bavilo mě to.

Pak už přišla nabídka do Arabely? Nabídka přišla, když mi bylo osm let. Samozřejmě jsem měl určitou průpravu z Dismanova dětského rozhlasového souboru, kam jsem chodíval.

Jak se žije slavnému klukovi mezi ostatními dětmi? Nejednoduše. Dokonce - občas i těžce. Měl jsem štěstí na báječné kantory, ale můj kontakt s vrstevníky, dnes, s odstupem let, považuji za nešťastný. Já děcka kolem sebe vlastně nevědomě provoko-

val. Vyrůstal jsem mezi dospělými lidmi, sourozence nemám, máma je herečka, otec matematik, exaktní člověk. V naší rodině má tradici učitelské povolání. Já se svými vrstevníky neuměl mluvit. Vyjadřoval jsem se jako dospělý, témata jejich rozhovorů mi bývala vzdálená. Když jsem začal chodit do páté třídy, změnil jsem školu díky stěhování a to byla velká krize. Až do slziček. Uvědomuju si, že jsem reagoval na věci kolem sebe jinak.

Všechno mi šlo samozřejmě, a jestliže mi něco nešlo, stával jsem se sám sobě dostihovým koněm. Šlo mi na nervy, že něco nemůžu pochopit, a nedal jsem pokoj, dokud jsem to nezvládl. Rodiče mě ale k ničemu nenutili. Bylo mi to prostě dáno. Nejhorší to pro mě bylo asi v patnácti. Na jednu stranu v téhle době potřebujete

přátele a kamarády, na druhou stranu s nimi neumíte komunikovat. Zlomilo se to všechno až na gymnáziu, ve třetím čtvrtém ročníku.

Vy jste nešel klasickou přímou cestou - konzervatoř - DAMU...?

Ani jsem nechtěl. Máma na konzervatoři učila, byl bych v divné pozici. Chtěl jsem mít klasické vzdělání, a tak jsem si ho na Nerudově gymnáziu dopřál. Nelituji toho. Ondřej loni dokončil studium na FAMU, letos v říjnu už ho čekají jen státní závěrečné zkoušky. Je teď vlastně na volné noze, jak se česky říká, a v tomto roce už také sklízel ovoce ze své režijní práce - dokumentární pořad Cesta ke slunci, v jehož podtitulu se uvádí: Neobyčejný příběh obyčejného života venkovského učitele a komorní televizní inscenaci Divka se zázračnou pamětí nedávno vysílala Česká televize.

V prvním zářijovém týdnu jsme mohli vi-

dět další dokument s Ondřejovým autorstvím - Obyčejné věci člověka.

Když by vám nějaká stabilně prosperující cestovní kancelář nabídla atraktivní výlet do MINULOSTI, do které byste se rád podíval a nebo s kým se rád potkal?

Určitě by se mi líbilo navštívit první republiku. Už jenom proto, že o ní hodně slyším a rád bych se fakticky přesvědčil, jaké to vlastně bylo. A když už sníme

- měl bych si co povídat právě s Karlem Čapkem.

Víte, vybaví se mi vždycky, když na něj

myslím, jeho sentence: Všichni jsme obyčejní, když je nás tolik. A přitom - taková slavnost!

Ondřeji, naladíme se nyní na zcela prozaickou strunu. Co máte rád k jídlu?

Miluju svičkovou a smažený řízek s bramborovou kaší. Rodinnou pochoutkou jsou potom právě bryndzové halušky a mámina specialita - kološvárské zelí. Máma ale také vykouzílí plněné pirohy se speciální náplní, což nemá konkurenci.

Jste herec, ale také začínající režisér. Určitě máte své sny, představy...

Herecká profese je nesmírně těžká. Představte si, že máte určitý lidský natu-rel, který vlastně na jevišti chtěl nechtěl musíte znásilnit. To znásilňování je vlastně jakousi psychickou prostitucí. Musíte svléknout svůj vnitřní svět, na chvíli na něj zapomenout, potlačit ho. To je vážně těžké. Režijní práce má také svá úskalí. Ale člověk se tolik nemusí potlačovat. Strašně toužím zpracovat nějakou dobrou televizní inscenaci.

Máte nějakého opravdového koně?

Mám. Je to fotografie. A abych byl upřímný, řečeno slovy Karla Čapka, jsem ve fotografii vzdělaným laikem.

Připravila HANA SMIDRKALOVÁ
Foto DAGMAR HÁJKOVÁ